

CHILDREN'S CARE OEKRAÏNE

Nieuwsbrief

Maart 2018
Jaargang 6 nr.2

Hallo allemaal,

Het is alweer eind maart en hoog tijd om even met jullie bij te kletsen. Afgelopen week was het hier al even een paar dagen lente. De narcissen en de tulpen kwamen de grond uit en we konden al heerlijk zonder jas buiten zijn. Maar op dit moment sneeuwt en ijzelt het weer flink hier in Oekraïne.

Het was zo mooi toen ik vanmorgen uit het raam keek en alles was zo wit. Het ziet er zo betoverend uit als de wereld bedekt is door zo'n dikke witte deken, dan lijkt alles even supervredig. Even geen viezigheid, maar alles vredig en stralend wit.

Ik vind het schrijven van een nieuwsbrief eigenlijk elke keer weer best lastig. Ook nu zit ik alweer een tijdje voor mijn beeldscherm. Wat schrijf ik allemaal op maar bovenal hoe beschrijf ik datgene wat ik hier allemaal meemaak? Hoe beschrijf ik het hoe het is om hier te zijn? De pijn, machteloosheid en het verdriet, maar ook het geluk en de zegeningen die ik mag ontvangen.

Afgelopen maand was zo'n maand vol met pijn, verdriet en machteloosheid. Dat voel ik nu meteen weer en de tranen staan me in mijn ogen.

Salome (i.v.m privacy noem ik een andere naam), een mooi meisje met het syndroom van down. Maar ze had ook een hartafwijking en had dus eigenlijk goede professionele hulp nodig. Vanaf het begin was en bleef ze zwak en groeide nauwelijks. Wij drongen bij de artsen aan op een hartoperatie, maar ze wilden niets ondernemen. Helaas had ze nu ook niet de kans om echt sterker te worden. Wat we ook probeerden om haar goed te laten eten, ze bleef maar drie kilo terwijl ze al vijf maanden oud was.

We gaven haar extra Fantomalt (een aanvullende energiebron met meer calorieën) en eindelijk, na een periode waarin ze vaak ziek was, leek het even goed met haar te gaan. Ze begon al te kletsen, te lachen en heerlijk te spelen in de box. Toen kregen we uiteindelijk toestemming om met haar naar een andere dokter te gaan om uit te zoeken wat we nog meer konden doen om haar te laten aansterken. Maar dit hebben we helaas niet meer kunnen doen. Binnen drie dagen was ze heel erg verzwakt, had ze het vreselijk benauwd en kon ze nauwelijks meer eten. Hier in het ziekenhuis ontbreekt dan de juiste medische zorg, er is niet eens zuurstof om het ademen iets makkelijker te maken.

Op vrijdag 2 maart 2018 is Salome overleden.

Als team zijn we naar de begrafenis geweest en dit heeft veel indruk op ons allemaal gemaakt. Ik zal jullie proberen mee te nemen naar die middag daar op de begraafplaats. Het regende superhard en samen liepen we door de modder naar een groepje mensen die al aan het wachten waren tot de ouders en Salome zouden aankomen. Wat oude zigeunermannetjes lieten meteen al de graven van hun familieleden zien met de bijbehorende verhalen. Niet al te lang daarna kwam er een kleine vrachtwagen met open laadbak aanrijden met daarin de ouders. Mijn mond viel open van verbazing want achter in de laadbak lag Salome, dat

kleine meisje voor wie wij gezorgd hadden, gewoon in een bananendoos met een stukje plastic erover tegen de harde regen. Het doosje werd open gedaan en Salome's moeder pakte haar eruit en wilde hard wegrengen met haar. Om ons heen werd hard geschreeuwd en gehuild, er was zo'n intens verdriet. Haar man en nog wat zigeunermannen trokken het kind uit haar armen en legden haar in het zelf getimmerde kistje van een paar oude planken. Ondertussen viel de moeder flauw van intens verdriet en onmacht. De andere mensen stonden om het kistje heen om Salome te zien en ook wij hebben even kunnen kijken naar dat kleine meisje met witte kleertje wat in het kistje lag.

Ik kan bijna niet vertellen wat er allemaal om me heen gebeurde, want het was zo'n chaotische situatie.

Vader en moeder aan de linkerkant van mij, zo intens verdrietig. Kinderen en andere vrouwen en mannen aan de rechterkant bij het kistje. Ondertussen timmert een andere man het kistje dicht en zorgt dat het kistje in de grond zakt en begint het gat dicht te gooien. Niemand die de andere kinderen troost, niemand die de ouders troost, echt niemand die hoop lijkt te hebben.

Mijn adres:

Ukraine 90202
Zakarpatskaja oblast
Beregovo/Beregszasz
B. Chemlynytkoho 10/3
Jorien de Ruiter

CHILDREN'S CARE OEKRAÏNE

Nieuwsbrief

Oktober 2017
Jaargang 5 nr.5

Ik ben echt wel een week van slag geweest over het feit dat het er zo eenzaam en uitzichtloos uitzag allemaal. Geen sprankje hoop omdat er voor hen geen God leek te zijn die troost biedt. Een verslagen moeder, die haar overleden kindje nog geen vijf minuten vast heeft kunnen houden. De afgelopen vijf maanden heeft ze haar kindje niet eens bij zich kunnen hebben en nu moest ze het alweer begraven. Broertjes en zusjes die hun zusje nauwelijks hebben gekend en een vader die haar misschien maar een paar keer heeft gezien.

Maar tegelijkertijd ben ik dankbaar dat God mij voor haar heeft laten zorgen, dat ik een stukje liefde en zorg heb kunnen bieden. Ook ben ik dankbaar dat ik, ondanks mijn verdriet, bij de begrafenis kon zijn en misschien een stukje hoop heb kunnen laten zien, ook al zullen zij dat nu nog niet zien.

Ook voor mij blijft het soms wel lastig om God te zien in dit soort situaties en om Hem dan nog te zoeken. Maar gelukkig heb ik dan mijn vrienden en familie om Hem samen weer te zoeken. Dit lied, Desert Song van AJ Michalka, heeft mij de laatste weken erg geholpen:

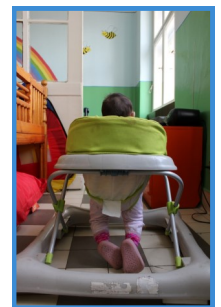

Ziekenhuis

Op dit moment hebben we hier in Beregowo vier kinderen om voor te zorgen.

Hanna is een meisje van een 2,5 maanden waar ik voor mag zorgen. Ze groeit echt supersnel en begint al een beetje te lachen en kijkt je steeds meer aan. Het is zo'n mooi meisje en met de dag verandert ze en krijgt een lekkere bolle toet. Waarom zij in het ziekenhuis ligt is voor mij nog onduidelijk en ik heb ook nog nooit familie van haar gezien in het ziekenhuis. De naam Hanna, 'genade van God', heb ik haar gegeven omdat ze nog geen naam had.

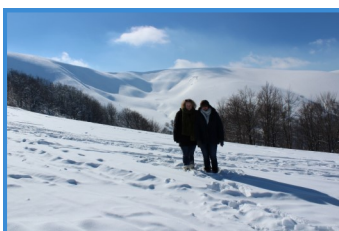
Naast Hanna mag ik op dit moment ook zorgen voor **Anna**, zij is nu 16 maanden oud. Als klein baby'tje is zij al eerder bij ons in het ziekenhuis geweest, daarna ging ze naar het rehabilitatieprogramma in het kindertehuis. Sinds een maand is ze nu bij ons omdat haar oma haar niet wilde hebben. Toen we haar gingen ophalen uit het kindertehuis en haar naar huis wilden brengen, was haar moeder er op dat moment niet en oma wilde haar niet. Ik snap het echt niet, dat je nee kunt zeggen tegen je eigen familie. Tegelijkertijd voel ik me bevoorrecht dat ik nu tijdelijk voor haar mag zorgen. Anna is een heerlijk meisje met een eigen willetje. Ze is de wereld aan het ontdekken, niks is dan ook veilig. Ik ben blij dat we een grote box hebben waar we haar af en toe in kunnen zetten, maar zelfs daar probeert ze al uit te komen.

Bezoek

Afgelopen maanden mocht ik twee keer bezoek ontvangen uit Nederland, het is echt genieten en fijn om weer even met familie en vrienden te zijn.

Groetjes van Jorien

jorienderuiter@hotmail.com
www.childrencareoekraïne.nl
IBAN — NL64 RABO 0148 8373 52
t.n.v. CG De Wingerd
o.v.v. Children's Care Oekraïne

Bidden & Danken

Bidden:

Voor de familie van Salome, dat zij rust mogen gaan vinden bij God en Hem beter mogen leren kennen.

Voor mij om in moeilijke situaties God te blijven zoeken en in Hem kracht te vinden

Voor Hanna en Anna, dat er voor hun een mooie toekomst zal zijn waarin ze liefde mogen krijgen van een familie die van ze houdt.

Danken:

Dat God er altijd zal zijn, waar en in welke situatie we ook zullen zijn

Voor het bezoek waar ik van heb mogen genieten.

Voor mijn collega's hier, dat we elkaar kunnen ondersteunen

Als je wilt reageren op deze nieuwsbrief klik [HIER](#).